

UZASADNIENIE

Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystąpił przeciwko K. S. i C. S. z powództwem o solidarną zapłatę kwoty 34.571,99 dolarów amerykańskich z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powodowy bank podał, że w dniu 28 kwietnia 2009 roku zawarł z pozwanymi umowę kredytu hipotecznego na kwotę 49.757,07 dolarów amerykańskich – na zabezpieczeń roszczeń powoda pozwani wystawili dla niego tzw. weksel in blanco (weksel niezupełny) i podpisali deklarację wekslową, w której upoważnili powoda do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą zadłużeniu pozwanych z tytułu umowy kredytu. Powód oświadczył, że w związku z postawieniem kredytu w stan natychmiastowej wymagalności zobowiązanie pozwanych do spłaty kredytu stało się wymagalne w całości w dniu 5 czerwca 2019 roku, co skutkowało wypełnieniem przez powoda weksla niezupełnego na kwotę zadłużenia pozwanych wynikającego z braku pełnej spłaty kredytu.

Powód wniósł o solidarną zapłatę przez pozwanych sumy wekslowej.

(pozew k. 4-5)

Pozwanej K. S. doręczono odpis pozwu, a następnie wezwanie na termin rozprawy, jednakże pozwana nie stawiała się na rozprawie i nie złożyła żadnych wyjaśnień w formie pisemnej.

Z kolei pozwany C. S. w swoim końcowym stanowisku wyrażonym na rozprawie wniósł o oddalenie powództwa „jeżeli spłacany dług miałby być wyrażony w walucie amerykańskiej”.

(potwierdzenia doręczenia odpisów pozwu k. 51 i 52, potwierdzenie doręczenia pozwanej wezwania na rozprawę k. 98; protokół elektroniczny rozprawy z dnia, 1 minuta, 31 minuta)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 28 kwietnia 2009 roku Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z K. S. i C. S. umowę kredytu hipotecznego – na zakup lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w Ł. (§4 umowy). W §2 kwotę i walutę kredytu określono w sposób następujący: „49.757,07 USD (...) nie więcej niż równowartość 170.000,00 PLN”. W §1 umowy podano, że bank udziela kredytobiorcom kredytu hipotecznego denominowanego. W §8 ust. 2 umowy podano, że prowizja za udzielenie kredytu płatna jest w złotych.

W §10 ust. 1 umowy określono, że kredyt wraz z odsetkami spłacany jest w walucie polskiej.

(umowa kredytu k. 6-8)

Pozwani uprzednio wystąpili do powodowego banku o kredyt w kwocie 170.000 zł denominowany w walucie amerykańskiej.

(kopia wniosku kredytowego k. 61)

Zgodnie z treścią §18 ust.1 i 6 obowiązującego w powodowym banku w dacie zawarcia wyżej przywołanej umowy „Zbioru ogólnych zasad kredytowania w zakresie udzielania kredytów hipotecznych” tzw. kredyt denominowany miał być uruchamiana i spłacany w złotych. Następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia kredytu kredytobiorca zobowiązany był do zwrotu kwoty kredytu wraz z odsetkami (§18 ust. 13). Kolej §17 ust. 9 wyżej wskazanych ogólnych warunków kredytowania przewidywał uprawnienie banku do wypowiedzenia umowy kredytu m.in. w przypadku nieterminowanego regulowania zobowiązań kredytowych wobec banku (§17 ust. 9 pkt 4), przy czym jednak §17 ust. 15 ogólnych warunków kredytowania przewidywał, że w przypadku, gdy opóźnienie w spłacie wyniesie 3 miesiące,

a kwota zaległości jest wyższa niż ostatnia rata kapitałowo-odsetkowa lub odsetkowa bank wzywa kredytobiorcę do przedstawienia aktualnych dokumentów dotyczących źródeł i wysokości dochodów, dokonuje ponownej oceny zdolności kredytowej i podejmuje decyzję w sprawie żądania ustanowienia dodatkowych zabezpieczeń spłaty kredytu lub wypowiedzenia umowy.

(wydruk treści „Zbioru ogólnych zasad kredytowania” k. 76-87)

Wyżej opisaną umowę kredytu pozwani zawarli działając jako konsumenci, tj. bez związku z jakąkolwiek działalnością zawodową lub gospodarczą pozwanych.

(okoliczność niesporna, przyznana przez stronę powodową – pismo powoda k. 60)

Dla zabezpieczenia spłaty kredytu pozwani ustanowili na rzecz powodowego banku na nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta o nr (...), hipotekę umowną kaucyjną na kwotę 340.000 zł.

(okoliczność niesporna, wydruk treści księgi wieczystej k. 12-13)

Po stronie pozwanych doszło następnie do zaległości w spłacie rat kredytu.

(okoliczność niesporna, przesłuchanie pozwanego C. S. – protokół rozprawy z dnia 26 kwietnia 2021 roku, 19-20 minuta)

Powodowy bank skierował wówczas do każdego z pozwanych pisma datowane na 2 kwietnia 2019 roku, w których złożył oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu „z zachowaniem 30 dniowego terminu”.

Następnie, powodowy bank skierował do każdego z pozwanych pisma datowane

na 15 maja 2019 roku zawierające wezwanie do spłaty zaległych rat kredytu, przy czym pisma te zawierały informację o możliwości złożenia w terminie 14 dni wniosku o restrukturyzację kredytu.

(kopie pisemnych wezwań do zapłaty k. 18 i 20, kopie pism zawierających wypowiedzenie umowy kredytu k. 14 i 15)

Dla zabezpieczenia roszczeń pieniężnych powodowego banku mogących wynikać z wyżej opisanej umowy kredytu pozwani podpisali i wydali powodowi weksel własny niezupełny, bez sumy wekslowej i daty płatności, a ponadto podpisali dokument datowany na 28 kwietnia 2009 roku zatytułowany „Deklaracja wekslowa”, w którym oświadczyli, że składają do dyspozycji banku „weksel in blanco z naszego wystawienia” „na zabezpieczenie kredytu udzielonego nam przez Bank (...) (...) w złotej równowartości waluty wymiennej w kwocie 49.757,07 USD (...)”. W treści deklaracji wekslowej pozwani upoważnili powodowy bank do „wypełnienia” (tj. uzupełnienia) wyżej opisanego weksla niezupełnego „na sumę odpowiadającą naszemu zadłużeniu w Banku”.

Wyżej opisany weksel został uzupełniony przez powodowy bank poprzez wpisanie sumy wekslowej (34.571,88 USD), daty płatności (17 stycznia 2020 roku) i miejsca płatności („Płatny w Banku (...) S.A. w W.”).

(okoliczności niesporne: weksel k. 10, deklaracja wekslowa k. 11)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wyrok wydany w niniejszej sprawie ma charakter zaoczny w stosunku do pozwanej K. S., z uwagi na treść art. 339 § 1 k.p.c. – pozwana mimo doręczenia jej odpisu pozwu i wezwania na termin rozprawy nie stawiała się na rozprawę, nie złożyła żadnych wyjaśnień ani nie usprawiedliwiła swojej nieobecności na rozprawie.

Niesporne jest to, że strony zawarły wyżej opisaną umowę kredytu, a ponadto zawarły porozumienie wekslowe w formie pisemnej (deklaracja wekslowa podpisana przez pozwanych), a pozwani wręczyli powodowi podpisany przez siebie jako wystawców weksel własny niezupełny – upoważniając powoda do jego uzupełnienia. W niniejszej

sprawie niesporne było to, że pozwani zawarli wyżej opisaną umowę kredytu, podpisali weksel własny niepełny i porozumienie wekslowe działając jako konsumenci w rozumieniu art. 22¹ k.c. – powód jest przedsiębiorcą. Sąd rozpoznający sprawę niniejszą związany jest utrwalonym w orzecznictwie TSUE sposobem wykładni art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (implementację tych przepisów do polskiego prawa stanowią przepisy art. 385¹ k.c. i następne) w odniesieniu do zakresu obowiązku sądu krajowego dotyczących weksli wystawionych przez konsumentów dla zabezpieczenia roszczeń przedsiębiorców wynikających z umów konsumenckich. Zgodnie z tym – obecnie już utrwalonym -kierunkiem wykładni wyżej przywołanych przepisów prawa w sprawach konsumenckich sąd krajowy ma obowiązek badania z urzędu postanowień umowy konsumenckiej, która stanowiła podstawę wydania weksla, wobec czego sam weksel nie może stanowić wyłącznej podstawy dochodzenia roszczeń przez przedsiębiorcę, a sąd ma obowiązek kontroli treści stosunku podstawowego także bez zarzutu konsumenta (por. wyrok TSUE z dnia 7 listopada 2019 roku wydany w połączonych sprawach o sygn. C#419/18 i C#483/18 oraz wcześniejszy wyrok TSUE z dnia 13 września 2018 roku wydany w sprawie C-176/17).

Na gruncie prawa polskiego oznacza to, że sąd rozpoznający sprawę niniejszą ma obowiązek zbadania i dokonania z urzędu oceny, czy powodowy bank jako remitent weksla własnego niepełnego przekazanego mu przez pozwanych jako wystawców tego weksla uzupełnił go w sposób prawidłowy (art. 10 w związku z art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe - Dz.U. nr 37, poz. 282).

Weksel własny podpisany przez pozwanych i uzupełniony przez powoda oraz załączony do pozwu w niniejszej sprawie spełnia wymogi formalne, tj. zawiera wszystkie elementy wynikające z treści art. 101 ustawy Prawo wekslowe, jednakże należy przyjąć, że nie został prawidłowo – tj. zgodnie z porozumieniem wekslowym w formie deklaracji - uzupełniony przez powodowy bank, z dwóch niezależnych od siebie przyczyn.

Wskazać należy, że powodowy bank zawarł z pozwanymi umowę kredytu, do której zastosowanie znajduje art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Prawo bankowe (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r. poz. 1876) oraz dalsze przepisy tej ustawy, w szczególności art. 75c. Zgodnie z treścią tego przepisu ustawowego, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych (art. 75c ust. 1), przy czym w wezwaniu tym bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia (art. 75c ust. 2) - bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy (art. 75c ust. 3).

Wyżej wskazane wymogi proceduralne powinny być spełnione przez bank przed dokonaniem wypowiedzenia kredytu (tj. przed postawieniem go w stan pełnej i natychmiastowej wymagalności), a niedochowanie tych wymogów skutkuje bezskutecznością czynności jednostronnej banku w postaci wypowiedzenia warunków spłaty kredytu jako dokonanej w sposób sprzeczny z ustawą (art. 58 §1 k.c.). Stwierdzić wobec tego należy, że brak jest podstaw do przyjęcia, że powodowy bank w niniejszej sprawie zachował wyżej wskazane wymogi proceduralne przed dokonaniem wypowiedzenia (pismami datowanymi na 2 kwietnia 2019 roku – k. 14 i 15) warunków spłaty kredytu. Z treści załączników do pozwu wynika, że – z trudnych do racjonalnego wyjaśnienia przyczyn – powodowy bank najpierw skierował do pozwanych pisemne wypowiedzenia umowy kredytu (ściślej: warunków spłaty kredytu) w pismach datowanych na 2 kwietnia 2019 roku, a dopiero potem (w pismach datowanych na 15 maja 2019 roku, k. 18 i 20) wezwał pozwanych do spłaty zaległości kredytowych w terminie 14 dni „roboczych” z pouczeniem przewidzianym w art. 75c ust. 2 Prawa bankowego. Zobowiązany na podstawie zarządzenia z dnia 18 marca 2021 roku (k. 53) do złożenia m.in. dowodów doręczenia pozwanym pisemnego wezwania do zapłaty zaległych rat kredytu (art. 75c Prawa bankowego) powód złożył kopie kopert z adnotacjami pocztowymi o awizowaniu przesyłek dla pozwanych i ich zwrocie oraz ze stemplami pocztowymi z lutego 2019 roku (k. 93 i 94), jednakże nie złożył oryginałów ani kopii dokumentów, które miały być w ten sposób doręczone pozwanym w lutym 2019 roku. Jedynym pisemnym wezwaniem pozwanych do zapłaty zaległych rat załączonym do akt sprawy jest zatem wyżej przywołane wezwanie datowane na 15

maja 2019 roku – późniejsze o ponad miesiąc od pisma zawierającego wypowiedzenie kredytu. Oznacza to, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż powodowy bank przed wypowiedzeniem warunków spłaty kredytu zachował wymogi z art. 75c Prawa bankowego, co skutkuje nieważnością czynności wypowiedzenia zachodzącą z mocy samego prawa (art. 58 §1 k.c.). Skoro zaś czynność wypowiedzenia jest nieważna i prawnie bezskuteczna, należy przyjąć, że kredyt udzielony pozwanym nadal podlega spłacie w ratach, a zatem brak było podstaw do uzupełnienia przez powoda weksla własnego pozwanym w sposób opisany w pozwie. Powód mógłby jedynie uzupełnić ten weksel o kwotę zaległych (tj. już wymagalnych i niezapłaconych przez pozwanym) rat spłat kredytu, jednakże tego nie uczynił i nie wskazał nawet aktualnej wysokości takich zaległych rat.

Zachodzi ponadto dodatkowy i niezależny wzgląd, dla którego uzupełnienie weksla przez powoda uznać za nieprawidłowy. Otóż powód uzupełnił weksel m.in. wpisując do jego treści sumę wekslową wyrażoną w walucie amerykańskiej i takiej też sumy dochodził w pozwie złożonym w niniejszej sprawie. Tymczasem weksel – stosownie do treści deklaracji wekslowej – mógł zostać uzupełniony jedynie na sumę w walucie, w jakiej zapłacił przez pozwanym podlegało zobowiązanie pieniężne ze stosunku podstawowego, tj. ze stosunku kredytowego. Już z samej treści deklaracji wekslowej wynika, że – mimo udzielenia pozwanym tzw. kredytu denominowanego w walucie polskiej – zobowiązania strony umowy kredytu dotyczyły zapłaty sum pieniężnych w walucie polskiej (w deklaracji jest mowa o „złotowej równowartości waluty wymienialnej”). Potwierdza to w sposób ewidentny treść umowy kredytu i ogólnych warunków kredytowych – wynika z nich, że zarówno zobowiązanie banku do wypłaty kwoty kredytu (tzw. uruchomienia kredytu) jak i zobowiązanie pozwanym do spłaty kredytu było zobowiązaniem do zapłaty określonych sum w walucie polskiej a nie amerykańskiej. Z żadnego postanowienia umownego nie wynika, aby odmienne zasady dotyczyły spłaty całości kredytu po jego wypowiedzeniu, które w istocie było jedynie wypowiedzeniem warunków spłaty ratalnej kredytu. Zupełnie zresztą niezrozumiałe i całkowicie nieuzasadnione oraz krzywdzące dla pozwanym będących konsumentami byłoby nakładanie na nich obowiązku spłaty kredytu w walucie amerykańskiej, skoro sumę kredytu wypłacono im w walucie polskiej.

Umowa kredytu zawarta przez strony odwoływała się w swojej treści do pojęcia tzw. kredytu denominowanego w walucie obcej. Pojęcie to ani w dacie zawarcia umowy przez strony, a w dacie orzekania w sprawie niniejszej, nie posiada swojej definicji ustawowej na gruncie prawa polskiego (wprawdzie od dnia 26 sierpnia 2011 roku obowiązują przepisy art. 69 ust. 2 pkt 4a i ust. 3 ustawy Prawo bankowe dotyczące umowy o kredyt denominowany do waluty innej niż waluta obca, jednakże ustawodawca nie sformułował definicji legalnej tego typu umowy kredytowej). W literaturze prawniczej wskazuje się na to, że używanie w odniesieniu do tego rodzaju umowy kredytu określenia „kredyt walutowy” jest mylące, gdyż wprawdzie w takich umowach określa się wysokość wierzytelności pieniężnych banku i kredytobiorcy w walucie obcej, jednakże zarazem przewiduje się, że wierzytelności te są przeliczane na walutę polską, w której stosowne świadczenia pieniężne mają zostać spełnione, a zatem przedmiotem zobowiązań stron są świadczenia w walucie polskiej (por. J. Molis, komentarz do art. 69 ustawy Prawo bankowe, pkt. 13 w: Prawo bankowe. Komentarz, red. F. Zoll, Zakamycze 2005).

W literaturze prawniczej wskazuje się również na to, że z uwagi na swoje wspólne cechy i ten sam sens gospodarczy umowy kredytu indeksowane (waloryzowane) do waluty obcej i tzw. umowy denominowane w walucie obcej lecz realizowane w walucie polskiej powinny być traktowane w sposób jednolity (por. J. Ostalowski, Zaniechanie informacyjne banku jako podstawa roszczeń konsumenta dotyczących umowy kredytu denominowanego we franku szwajcarskim, Przegląd Prawa Handlowego nr 4/2018, s. 28). Innymi słowy, umowa kredytu skonstruowana w sposób taki, jak to określono w wyżej przywołanej umowie stron niniejszego postępowania, ma charakter umowy o kredyt udzielany w walucie polskiej, a odwołanie się do waluty obcej (w tym przypadku do dolara amerykańskiego) stanowi jedynie klauzulę waloryzacyjną, co oznacza, że kurs waluty amerykańskiej do waluty polskiej stanowi miernik wartości świadczenia należnego bankowi od kredytobiorcy, natomiast samo to świadczenie podlega spełnieniu w walucie polskiej – podobnie jak wcześniejsze świadczenie banku polegające na wypłacie kwoty kredytu (por. D. Krajewski, Charakter prawny typowej umowy o kredyt denominowany do waluty innej niż waluta polska. Część II, Monitor Prawniczy nr 22/2017, s. 1220-1225 oraz M. Szymański, Abuzywność klauzuli indeksacyjnej umowy kredytu bankowego – glosa – III C 1073/14, Monitor Prawniczy nr 2/2017, s. 103).

W podobny sposób umowy o tzw. kredyt denominowany są rozumiane w licznych orzeczeniach sądów powszechnych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 stycznia 2018 roku, I ACa 674/17 i z dnia 6 grudnia 2017 roku, I ACa 558/17 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 listopada 2017 roku, I ACa 1388/16, w którym wskazuje się, że w omawianym typie umowy kredytu obca waluta ma tylko „charakter waloryzacyjny”). W uzasadnieniu wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 sierpnia 2012 roku (sygn. akt XVII AmC 5344/11) trafnie wskazuje się na to, że omawiany typ umowy kredytu nie jest kredytem walutowym, lecz kredytem udzielanym w walucie polskiej, przy czym również świadczenie główne kredytobiorcy (tj. spłata kwoty kredytu z odsetkami) jest świadczeniem w walucie polskiej, które już po jego spełnieniu zostaje jedynie przeliczone na walutę obcą (waluta ta stanowi miernik wartości świadczenia, tj. ma sens waloryzacyjny). W przypadku umów kredytu skonstruowanych w sposób opisany powyżej kredytobiorca jest zobowiązany do zwrotu kwoty środków pieniężnych, którą wyznacza kwota kapitału udostępnionego kredytobiorcy, a jest to suma pieniężna w walucie polskiej, gdyż taka została udostępniona kredytobiorcy przez bank, a przy tym w umowie kredytobiorcy zobowiązali się do spłaty zobowiązania właśnie w walucie polskiej (por. uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt I C 551/17).

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela wyżej przedstawioną interpretację umów o tzw. kredyt denominowany w walucie obcej, w których zarówno świadczenie pieniężne banku (udostępnienie kredytobiorcy kwoty kredytu) jak i świadczenie kredytobiorcy (zwrot na rzecz banku równowartości kwoty kredytu wraz z odsetkami kapitałowymi) podlegają spełnieniu w walucie polskiej. Taka właśnie sytuacja w sposób jednoznaczny ma miejsce w odniesieniu do umowy kredytu przywołanej w pozwie złożonym w niniejszej sprawie. Co więcej, także z treści deklaracji wekslowej oraz z treści hipoteki umownej mającej zabezpieczać spłatę kredytu i również wyrażonej w walucie polskiej a nie amerykańskiej wynika w sposób wyraźny i jednoznaczny to, że kredyt został pozwanym udzielony w złotych (tj. w walucie polskiej) i w takiej walucie podlegał spłacie, zarówno w okresie kredytowania jak i w razie wypowiedzenia warunków spłaty kredytu przez bank.

Na gruncie okoliczności faktycznych niniejszej sprawy podzielić należy pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyżej przywołanego wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 stycznia 2018 roku (sygn. I ACa 558/17): „O tym, w jakiej walucie jest kredyt decyduje waluta, w jakiej na podstawie umowy bank wypłacił środki pieniężne; kredytem jest przekazana kredytobiorcy kwota środków pieniężnych. Umowa o kredyt w złotych, denominowany do kursu waluty obcej, charakteryzuje się właśnie tym, że bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy kwotę w złotych, stanowiącą równowartość wskazanej w umowie ilości waluty obcej, przedmiotem świadczenia jest kwota w złotych i tylko taką może otrzymać kredytobiorca. Nadto, wysokość wypłacanej przez bank kwoty kredytu ustalana jest przez przeliczenie na złote wskazanej w umowie ilości waluty obcej; wysokość rat spłaty kredytu w złotych obliczana jest poprzez przeliczenie ich wielkości wyrażonej w walucie obcej na złote, a kredytobiorca zobowiązany jest do spłaty kredytu w walucie polskiej.”.

Zaznaczyć należy, że nie ma żadnych podstaw prawnych do przyjęcia, że przy tak skonstruowanej umowie kredytu, przy wyraźnej treści postanowień tej umowy dotyczących spłaty kredytu w walucie polskiej, uprawnienie banku do żądania – wbrew treści umowy – spłaty w walucie obcej miałyby wynikać z jakkolwiek rozumianej „istoty” umowy o kredyt denominowany lub z samego faktu przywołania w treści tej umowy waluty obcej (jako miernika wartości świadczenia tj. w charakterze klauzuli indeksacyjnej). Dodać należy, że także obowiązujący obecnie przepis art. 69 ust. 3 Prawa bankowego przewiduje jedynie możliwość dokonania spłaty kredytu w walucie obcej, co oznacza uprawnienie a nie obowiązek kredytobiorcy do dokonania takiej spłaty. Skoro spłata kredytu w walucie obcej jest uprawnieniem kredytobiorcy, a nie jego obowiązkiem względem banku, to bank nie jest uprawniony do żądania spłaty kredytu w walucie obcej – chyba, że strony w samej umowie postanowiły inaczej, co jednak w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Dodać należy, że gdyby w przypadku umowy o kredyt denominowany w walucie obcej obowiązek spłaty kredytu w walucie obcej miał wynikać z samej „istoty” takiej umowy, to przepis art. 69 ust. 3 Prawa bankowego byłby całkowicie zbędny i wręcz niezrozumiały.

Wyżej przytoczone okoliczności prowadzą do jednoznacznego wniosku, zgodnie z którym w razie skutecznego wypowiedzenia wyżej przywołanej umowy kredytu powodowy bank byłby uprawniony do żądania spłaty przez pozwanych dotychczas niespłaconej przez nich części kredytu, jednakże zobowiązanie pozwanych dotyczyło spłaty określonej kwoty w walucie polskiej a nie obcej (por. treść uzasadnienia wydanego w analogicznym stanie faktycznym wyroku SA w Łodzi z dnia 7 listopada 2019 roku, akt I ACa 1296/18). Odrębną kwestią pozostaje ta dotycząca ustalenia wysokości zobowiązania pieniężnego pozwanych w walucie polskiej, jednakże kwestia ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej, skoro powód domagał się zapłaty należności wekslowej wyrażonej – bezpodstawnie – w walucie amerykańskiej.

Wobec powyższego zgłoszone w niniejszej sprawie przez powoda roszczenie o solidarną zapłatę przez pozwanych wskazanej w pozwie sumy w walucie amerykańskiej nie znajduje podstawy prawnej (w tym także w treści zawartej przez strony umowy kredytu i w deklaracji wekslowej) i z tego względu podlega oddaleniu (niezależnie od wyżej wskazanej kwestii bezskuteczności wypowiedzenia kredytu). Podkreślić należy przy tym, że w sytuacji, w której powód domaga się zasądzenia świadczenia pieniężnego w walucie obcej, zasądzenie równowartości tego świadczenia w walucie polskiej jest orzekaniem o roszczeniu, którego strona powodowa nie zgłosiła i stanowiłoby naruszenie art. 321 k.p.c. (por. wyrok SN z dnia 28 kwietnia 1998 roku, II CKN 712/97, OSNC nr 11 z 1998 roku, poz. 187 oraz wyrok SN z dnia 23 lipca 2004 roku, III CK 339/03). Powód w niniejszej sprawie do chwili zamknięcia rozprawy nie zmienił swojego stanowiska co do żądania zapłaty świadczenia przez pozwanych w walucie obcej i tylko o zasadności tak sformułowanego żądania powoda Sąd orzekł w niniejszej sprawie, co oznacza, że pozostaje otwarta dla powoda droga dochodzenia w odrębnym postępowaniu zapłaty określonej kwoty przez pozwanych w walucie polskiej (co do zaległych rat kredytu lub całości niespłaconej sumy kredytu w razie jego ponownego, tym razem już skutecznego prawnie, wypowiedzenia).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda z pouczeniem o terminie 14 dni na złożenie apelacji.

Dnia 10 czerwca 2021 roku